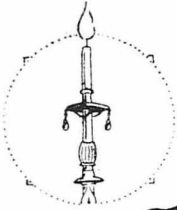
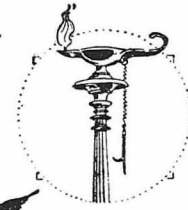

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ο Γιάννης Άρκερ, ή γυναίκα του ή Μίνα, ή κόρη τους Άγγελ, τ' έβαν, κ' ή μικρή φίλη της ή Λευκή Βαν Έλαγγε έγγυηλό του ποσό καθήγρητο Βαν Έλαγγε, πηγαίνουν να έπισκεφθούν στα Κερσάβια, τον περίφημο πύργο του Δράκουλα, τον πύργο του Καπετάν Βρυκολακα, που ύπηρε άλλότε ή φυλακή του τέρατος αυτού. Άκούουν το ταξίδι αυτό για να έρανοθηρθούν τα παλιρά τους, για να θυσιαστούν την άγρια φύση των Κερσάβιων και να δοούν τί γίγεται ο τρομερός πύργος, μιά και δεν ύπαρχε πεία κανέναν σχετικός κίνδυνος, μετά την έξόντωσι του Καπετάν Βρυκολακα, πρό είκοσαςτίας. Η Άγγελ κ' ή Λευκή δεν έχουν ιδέα για την παλιά τρομερή περιπέτεια του Άρκερ και την ύπαρξή του Δράκουλα. Σ' ένα έλοχικό σπίτι στα Κερσάβια, που οι κατοίκους μένον για μιά νύχτα, μιά παράδειση γράει ως έκτο χρόνον, συμβολίζουσι τον Άρκερ να γυρίσ πίσω. Ο Βρυκολακας, που λέει, δεν έξοντώθηκε. Ση άκομα στον πύργο του πινοντας αίμα... Έχει ρημάει μιά έπαυλι, την Έπαυλι της Κατάρας, όπως την λένε. Όλοι πέθαναν σ' αυτή μυστηριώδως. Συγχρότως μιά νύχτα, ένας τεράστιος μαύρος γάτος, σπρώει στο δωμάτιο των κοριτσιών κ' έξεραιίνεται κατόπι παραλόγως. Η Μίνα βλέπει στον ύπνο της το φάντασμα της Λουκίας, ή όμοια την άπειλή. Την άλλη μέρα της δίη γείται πάλιν τερατώδη πράγματα για το Βρυκολακα μιά γαρική...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Δέν σας καταλάβουν, τί θέλετε να πής. Τι κακό σας έκαμιν και πούδς ήταν αυτό; πού σας έδωλαρε; ρούτιρα τή χωριχή, μισοκαταλαβαινοντας όστόσο τί θα μούλεγε.

Η χωριχή με χιτάζεε στα μάτια και μιά απάντησε :

— Είσωρα ξένη κι γ' αυτό δεν καταλαβαίνετε, δεν μπορείτε να καταλάβετε, κυρία... Ώ, είνε τρομερό, είνε πολύ τρομερό!...

— Θέλετε να μού διαηγήητε τί σας συνέβη; τίς είπα με γλυκαία φωνή.

Η χωριχή αναστέναξε, σφούγγισε τά δάκρυά της, κάρφωσε τή λαμπάδα που κρατούσε στο νοστό χούμα του δείγμου, κι άοχισε να διαηγήη, με φωνή σπιναντημένη, γεμάτη τρόμο κι άτελλισία :

— Φαίνεται πός βαρύνει έπάνω μας, κυρία, χιόστο μεγάλο χούμα, χιόστο βαρεια άμωρία. Ό τόπος μας είνε καταραμένος!... Και πίσω απ' τ' ανταριασμένα βουνά που βλέπετε, πάνω σ' ένα τρομερό γροισμό, ζή μέσα στον παλιό του πύργο ένα τέρας... Το τέρας αυτό, κυρία, έχει τή μορφή του άνδρωστου. Είνε κλαίμενο, όπως όλοι μας. Μά το έχει καταραστεί ο Θεός και δεν μπορεί να ζήση χωρίς να πη άνδρωστου αίμα.

— Μάλιστα για χιόστο βρυκολακα; τή διακόφη.

Η χωριχή ξεφάσθησε. — Τόν ξέρετε λαλόν; Έχετε άκουσει γ' αυτόν τον καταραμένο;

— Ναι, έχω άκουσει παλιά γ' αυτόν. Μά με έχουν βεβαιώσει πως το τέρας αυτό το έξόντωσαν, πως δεν βριόκεται πιά έπάνω στη γή.

Η χωριχή αναστέναξε με πόνο.

— Μαζάρι να ήταν έτσι, κυρία! Μά δεν σας είπαν αλίθεα. Το τέρας αυτό ζή. Μού ρημάει το σπίτι, κυρία. Μού μόνει το παιδί μου!... Μού σκότωσε τον άντρα μου!...

Δέν ήξερα τί να πώ.

Πάντος χιότι το άλλόζο και το ιντερηρώδες συμβαίνει, άκου κι σήμερα, στα μέρη αυτά.

Ο κόρης Δράκουλας δεν υπάχρη, αυτό είνε βέβαιο. Μά κάποιο άλλο κακό πηγίμα βασιάζει και τρομάζει τους άνδρωστους...

Η χωριχή σάσασε λίγες στιγμές και συνέχισε :

— Μαζάρι λοιπόν, κυρία, να ήταν ότος είπατε, με δεν είν' έτσι. Ο Βρυκολακας άπαρχε. Χρόνια τόρα άραινζε το διστόχο αυτό τόπο... Μπής μιά νύχτα σπίτι μου και χιότσης, ο καταραμένος, τή δίχη του πάνω στο παιδί μου. Το φτωχό μου παιδί!... Το άνηχο άγγελούδι μου!... Βογγούσε σαν άίωνα που το σφάζουν. Σπασαράσε στα βριόκερα του χούμα... Έγώ κοιμόμουν βαρεια σαν να μ' είχαν άφρονισει. Δέν ένοιωσια τίποτε. Μά ο άντρας μου άκουσε τή βογγητή του παιδιού και ζή έντησε. Η κεντήλα είχε σβόσει. Κιτάζεε μέσα στο σπατάδι, είδε τά μάτια του να λάμπουν και κατάλαβε άμέσως τί συμβαίνει. Πήρησε όστόσο κάτσο, άποφασισμένος να σώση το παιδί μα, άπιαζε ένα είκονομα απ' το είκονοστάσι και τον κινήρησε... Έξωτος ο καταραμένος, έφραγε άμέσως, πήδησε έξω

— Πού πās ;... Πού πās ;... Φυλάζου!...

απ' το παράθυρο, με το παιδί μα στα χέρια του. Το φτωχό μου το άγγελούδι, έσκουζε και ξεφούζε άτελλισμένα... Στη μέση της αϊλής, ο άντρας μου τον πρόφτασε κι άπλωσε μπρός του το είκονομα. Ο καταραμένος ούόλιαζε άγρια, σαν να τον κούρανε άναμίμα αίδερα, φορούε το παιδί χιόστο στις αϊλάς της αϊλής κι' εγάθηρε μέσα στη νύχτα. Ουόλιζαν γύρω οι λυκοί άγρια πάνω στα βουνά και μέσα στα φαράγγια...

Ο άντρας μου σήωσε το παιδί μα απ' χιότι και το έφερε μέσα στην κούρα. Άναψε τή λαμπά, τ' άπόθεσε στο κρεβατάκο του κι' έτρεξε κοντά μου... Έγώ κοιμόμωνα πάντα, σαν ξερή. Με σκούνησε πολλές φορές για να με έντηση. Κοιμόμουν, όπως σας είπα, σαν πεθωμένη. Πούδς ξέρει τί μού είχε κάνει ο κολασμένος...

Μόλις έντησα, ο άντρας μου μούδωσε μερικά δηνάρια τριαντάγριατα για να συνέβθο και μού φώναζε άγρια, άτελλισμένα :

— Το παιδί μα!... Το παιδί μα! πεθάνει!...

Λαχτάρισα. Έτρεφα κοντά στο παιδί μα, γονάτια πιά του, κι' ο Θεέ μου, Μεγαλόθωπε, το είδα να ξερηγίρη. Ήταν χιόμοτο σαν το θεάρι, σαν το λευκόζονον τριαντάγριλλο... Τά μάτια του είχαν βασιλέψει...

Στην άρχη δεν κατάλαβα τί είχε συμβεί. Θέλησα να ριχτώ πάνω στο παιδί μα μου, να τ' άρξωλάσω, να το ζεστάνω με τή σπυή μου, μά ο άντρας μου, πούθετε πλιά μου όρθός, βουδός κι' άγριος, με τά μάτια βουροκωμένα, με σπιναντησε.

— Μή! μού φώναζε. Μην το άγγίξης με τα χιέρια σου, γυναίκα!...

Τι λόγια ήταν αυτά; Γιατί μου μούδσε έτσι ο άντρας μου; Γιατί χιόταξα αστισμένη...

Τότε άπλωσε το χιέρ του στον λαμό του παιδιού, στο δεξιό μέρος, μούδισε με το δάχτυλο και μούγρησε, γεμάτος πόνο :

— Κίττα!...

Έσωρα και χιόταξα. Διέκοινα εκεί, πάνω στο λεινό παζουλό δέμα του παιδιού μα, μιά σαχάνα αίμα, πηρμένο πιά, σαν να το είχαν κενήσει με κωμπίτσο...

Τότε κατάλαβα... Κατάλαβα άμέσως κι' άγρια να κλάω, να κλάω σαν τρελλή και να χιπύεμα. Ο άντρας μου έβλαψε κι' αυτός.

— Το παιδί μου! το φώναζα ξεαίρια. Θέλω να σώσω το παιδί μου, δεν θέλω να πεθάνη!...

Μά ήταν άγρια, άγρια πιά. Το φτωχό μα, παιδί προμαζούσε. Ήταν έτοιμοθάνατο. Τά μάτια του έσβιναν. Τά χιέρια του είχαν παγώσει.

Ο άντρας μου έτρεξε έξω σαν τρελλός. Καθάλασε τ' άλογο κι' έπήγε κι' έφερε έναν πατά. Πρόφτασε να γυρίση πίσω, πριν ξεφυγίση το μικρό μου. Ο πατάς το ράντισε μ' άίωμα, που διάβαισε διάφορες ενζές, πούρηξε Άγία Μετλίχη μέσα στο μούλόστο στομαχάκι του κι' έτσι το γλυτώσαμε, έλιζώ, απ' τή νόλωση...

Το φτωχό μου το παιδί, ξεφύγησε όστερα σαν το πουλάκι. Κι' όταν σήκωσα το σωματάκι του για να το φουρέσω καθαρά άσπαρόρηχη

— ο Θεέ μου! — είδα το χουμάκι του καταπληγμένο απ' τά νύγια του κολασμένου του βουκόλακα... Με πστείνετε, κυρία ;

— Ναι, σας πιστεώ, ξεακούηθησε.

— Καθήσαμε και κλάγαμε το μικρό μα, ως τά ξεμερόματα. Ξέσο οι λυκοί ούόλιζαν... Θάγαμε το παιδί μα στο δειλινο τής ημέρας αυτής και γυρίσαμε σπίτι, τρωασιμένω απ' τή λήπη και τον πόνο. Ο άντρας μου γυρίζε πάνω—κάτω σαν τρελλός. Δέν τον κούλουσε ύπνος. Τόν χιόταξα άρηνη, κι' άνίσχη. Κοντά τά μεσάνηχη άκούσαμε κάλι τους λίκους να ούόλιζον. Τότε ο άντρας μου άπιασε το όπλο του, κούρασε στο στήθος του ένα φυλάχτο και πετάχηρε έξω. Τινάχηρα έπάνω τρωαγιμένη και θέλησα να τον σπιναντήσω :

— Πού πās; Πού πās; Φυλάζου!...

Δέν μούδωσε απάντησι. Χιόηξε μέσα στο σπατάδι, άποφασισμένος να τον βρή, να τον παραφυλάξη, να έκδηθή το θάνατο του παιδιού μα...

Ρίχτηκα πλάι στο τζέκι και περιμένα, με την καρδιά σφιγμένη, με την ψυχή στα δόντια, με τ' αυτά κεντονά. Πέρασε έτσι άσχητη ώρα. Δεν άκουγα παρά τόν άγροα που σφύριζε και τούς λυγούς και τ' τσακάλια που οφρλιάζανε άγρια μέσα στον σκοτάδι...

"Έξαρνα άκουσα έδω προς τ' μέρος του νεκροταφείου, μια τουφεκιά κι ύστερα άμειψος άλλη.

Τρέμοιζα και βγήκα στην πόρτα. Τ' σκοτάδι ήταν βαθύ. Δεν διέφωνα τίποτε. Τραυλιζούσαν να μπ'ό πλάι μέσα, όταν βήματα βασιτικά φτάσανε στ' αυτιά μου. "Ήταν ό άντρας μου, αλλά σε ποιά κατάσταση. Θεέ μου!.. "Ανακαλλιμασιένος, γλιούος, με τ' όρθηα του γεμάτα λάιτες... Μπήρε σπίτι, πέταξε τ' τουφέκι του σε μια άκρη, κάθισε σ' ένα κάθισμα και μουρομούρισε με πέσιμα :

— Μου ξεφύγε... Μα θα τόν ξαναβρω... Θα τόν βρω και θα τόν χτυπήσω... "Όσο κι αν είναι άθάνατος, τα βόλια μου τουφεκιά μου θα τ'ό κάρουν τις σάρκες...

Τούθωσα να πιη ένα ποτήρι νερό. Σκοπίσες τόν ιδρωτα του και ανέχισες :

— Πήγα και παραβιάζα μέσα στο νεκροταφείο. Κάτι μούλεγε π'ός θάρρη από καί. Τρέπωσα σ' ένα παλιό μαριμαίνο μνημα και περιμένα, περιμένα... Σαγκάκι άκουσα ένα τσακάλι να οφρλιάζει εκεί κοντά και στήλινα τα μάτια μου μέσα στον σκοτάδι... Μια κοκκινούβια πέταξε απ' τ' χωλάσματα ενός μνημάτος...

Κατάλαβα π'ός ό καταραμένος βροκόλακας πλησίαζε. Τοίμασα τ'ό τουφέκι μου και κρατούσα τ' αυτιά μου και τ' μάτια μου οφρλινοζα...

Δεν είχα κάνει λάθος. Τόν είδα να προβάλλη σε λίγο πάνω στον τοίχο του νεκροταφείου. Κι ύστερα... "Υστερα γλύστρησε στη γη, σαν έρωτο, σαν σάφια, με τ' κεφάλι προς τ' κάτω...

Μπορούσα να τ'ό ριζώ και να τόν χτυπήσω, μια νεκροατήθηκα. "Όχι από φόβο. Ήθελα να δω τι ζήτοισε στο νεκροταφείο, τ'ό καταραμένο αυτό τέρας...

Τόν είδα λοιπόν να προχωρή στον τάφο τ'ού παιδιού μας, να, γενναία, στον τάφο τ'ού παιδιού μας! Στόμωσε πάνω σ' αυτόν, κόλλησε τ'ό άπαισιο μούτρο του στη νεοκαμένη γη, κι άρχισε να δουλειετα, όπως ή γάτα που ψάχνει για τον παντόκο...

"Υστερα άνοιξε με τ'ά χέρια του μια τρέλια στο χώμα και τόν άκουσα να φηριζή γάτι...

Τι έλεγε; Σε ποιόν μιλούσε; Στο πεθαμένο μας παιδί... "Εργάζα... "Εργάζανε Ξεαρνα στ' αυτιά μου τα λόγια του. "Ελεγε :

«—Είσα δικό μου τώρα... Άζουός... Μίλα μου... "Απάντησε μου ν' άκούσω τη φωνή σου... Και στην Κόλασι αν είσα, μίλησε μου και θ' ό άκούσω...»

Σταμάτησε για μια στιγμή, σαν να περιμένα άπάντησα στα λόγια του. Έγω είχα παύσει. Τ'ό τουφέκι μου έτρεπε στα χέρια μου. Περιμένα ν' άκούσω τη φωνή τ'ού παιδιού μας, μα δεν άκούστηρε τίποτε... τίποτε...

"Ο βροκόλακας θύμωσε. "Άκουσα τ'ό τρέξιμο τών δοντιών του. Κι άρχισε τώρα να σάβη λησασμένα τ'ό χώμα... Θα ξεθωαθε, ό καταραμένος, τ'ό παιδί μας; Δεν κρατήθηκα πλάι. Σήρωσα τ'ό δάλο μου και τόν σημάδεψα. Μι π'όν προφτάσω να πυροβολήσω, κάτι τ'ό τουφεκό συνέβη. Τόν είδα Ξεαρνα να τινάζεται πίσω, σαν να δέχτηκε κανένα δυνατό χτύπημα κατάστηθα. και να οφρλιάζει :

«—Κατάρα!... Κατάρα, σε σένα και στη γενιά σου!.. Άγίασαν τ'οι κοιφάρι σου... Σε γλύστωσαν απ' την Κόλασι... Κατάρα!... Κατάρα!...»

Κατάλαβα άμειψος τι είχε συμβεί. Είχε νομίσαι π'ός θ' άφίναμε τ'ό παιδί μας μολυσμένο στα χέρια τ'ού Σατανά και, βλέποντας π'ός γλύστρησε, πνιγόνε απ' την όρηγ του... Τ'ά μάτια του σπυδοβολούσαν. Τ'ά μυερά τ'όν δόντια τριζοκοπούσαν... Τ'ά νύχια του τσαχουνούσαν τ'ό χώμα...

Τήν τρομορή, την κρίσημια αυτή στιγμή, βαδεία συγνανημένος, καθώς ήμουν, μεταοπίστηκα φαινητα λίγο. Ένα πετραδίκα κύλησε κι έπεσε κάτω, τα ξερά χωράκια τριζανε. "Ο βροκόλακας άκουσε τόν κρότο αυτόν και γύρισε άρχειμένος προς τ'ό μέρος μου. Με διέκρινε, φαίνητα, με την πρώτη ματιά. Βλέπε, μέσα στο σκοτάδι, όπως τ'α νυχτοπούλια. Με είδε με τ'ό δάλο στα χέρια κι ό τουφεκό τ'όν θυμός μεγάλωσε...

Νόμισε π'ός ή' έχει πειν στα χέρια του κι άωρησε έπάνω μου κόνοντας μεγάλα πυδμήματα στον άέρα, δρασκελιώντας τούς τάφους, σαν άγρια...

"Άγρια οφρλιαχτά βγαίνανε απ' τ'α σφιγμένα τόν δόντια : «—Φοτιά της Κόλασεως!.. Λίκου και τσακάλια!... Σπύλινα τών τάφων!...»

Δεν μπορούσα να διακρίνω μέσα στο σκοτάδι, παρά την ψηλή σιλουέττα του και τ'ά μάτια του, τ'ά μάτια του που σπιδίζαν και τραπινούλασαν σαν της τήρσεος.

"Όσοσο συγγράτησα την ψυχράμια μου, σήρωσα τ'ό δάλο μου, τόν σημάδεψα και πυροβολήσα.

"Ο βροκόλακας άφησε ένα οφρλιαχτό, στάθηκε μια στιγμή κι έπειτα θύμωσε να μ' άρπάξει απ' τ'ό λαμό... (Άζολουθεί)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μακρυνά, μακρυνά θα πάω να Και θα με βροίξη πάντα ή δούσα (Ζήσω... με μια ολοπάρρη ματιά, άσάλευα σαν καρδιάς και ποικιμένο σαν λιτά...

"Ας πη ό καθένας μπ'οι θέλει, π'ός έχω τώρα όρμες τρελλού. Ψυχή δεν είμαι, είμαι φεγγέλι, με σπαράχνει τ' άγεραία άλλο...

Μακρυνά απ' τόν κόσμο π'άω στη (φύσι, στον χριστιανένο τ'ό γαλιό τ'ό λόγγον να γενο άδελφός. Ποτέ ή άγροία σε μη ροδίση; φέγγει τ'ό πόνο μου τ'ό φως...

Μέσα ή καρδιά μου θα σπυλαίει, θα γίνη χριστιανέλο με μιάς, σαν κίτσουα χονά και συντρομμένη τ'αφότετρα της έσπαιας...

Κι άφοι με μείδων τη λαλιά τον, στον δολογίλο βροθό στις άμυρονιες τών κινάτων θα πέσο ν' άποκοιμηθώ...

Μά τη φτωχή καρδιά μου οι κλώνοι θε την άρπάξουν, π'όν παγώ, και θα την κάρουν εν' άηδονά, γλιό-γλιό, σιγό-σιγό...

ΔΑΚΡΥΑ

Γέλα με τ'α χριστιανέλα τ'ά γέλα σου, με τ'α τρελλά σου ροδίνα χαίδια, σκόπια χαρής γλαυιάς σαν τ'α ματίνα σου, λησάμια δυο γ' άγάπης και φίλδα...

Ροδίσε μέσα στη σκερή τη νύχτα μου, άγάτης ονομολόιστο πούδα, να κλεισών με τ'α δολοφραα χαμώγεια τ'α βίβαθρα τών σπιάχων μου κι ό λάσκο.

Γέλα... Τ'ό φός σου φάνει ως τη σκοτεινά μου! Κι ό στη θαναί μου, στην παρηί μου δούα σε είχα τέτοον "Άγγελο τρελλούιστο τ'α δολοφονιά μου μέσα να σφάλιση...

ΣΤΟΥΣ ΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Κι σείς, γλιούα μενεξεδάκια, γλιούα πεθαίνετες; Και σείς ; "Όλα στη γη λοιπόν πεθαίνον; Θλιμμένα μοιάτε συντρομια κίτσους έλατίδας μον χροής.

"Έξω απ' τ'ό κόσμου της άσρημια θλιμμένα μοιάτε συντρομια, και ξεφυζάτε δίχως κίτσα και σείς, γλιούα μενεξεδάκια...

Στ'ό χώμα έζει ξεφρλιμαμένα, δίχως άγάτη, άγνά, γλιούα, όύ χίλια γαλάνα ματίνα...

"Η νύχτα σας χαϊδεύει μόνη... Με τ'όμο έγγυατε σιαά... Μέσα ή καρδίκα σας ματ'όνει, ή νύχτα σας χαϊδεύει μόνη.

Μέσα ή καρδίκα σας ματ'όνει, ή νύχτα σας χαϊδεύει μόνη. τριμπε, σβίνετ' ένα-ένα, όντρια σείς ξεφρλιμαμένα...

Σέρωστε γλιού σε μια κόχη, δικαί, μισέζα, θολά. Μι καθός έσπαγα με φλίση, βίλιλο στην άκρη, εκεί, στην άκρη μου σπαγοουβία σας κίτλα! Νάν' ό χυμός σας; Νάνα δάκρυα τ'α άνατρομιάζει έζει στην άκρη; Για κίτσουα άγνό ή φρηχ σας (τ'ωχει, χαρδής που σβίνετ' στην κόχη...

—"Η δούα πέρα, ή ροδοδού!— Μην κλάτε έρωμείο, δειλό... Μπορεί τη νύχτα κ'άν' άστέρι,

με τ'α χροσά τ'όν τα ματίνα, να στάξη δολογίλο φλι στα γαλανά σας, δίχως κίτσα, με τ'α χροσά τ'όν τα ματίνα, κι' αθόα δροσά τ'α σας κοιμήη... Μην κλάτε... Έπίθανε και ή δούα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης (Σκίτσος τ'ού κ. Πρωτοπάστου)

